

Leo Trotskij

POUM och folkfronten

16 juli 1936

[Utdrag ur brev till det Revolutionära socialistiska arbetarpartiet (RSAP) i Nederländerna]

7) Jag kommer nu till Spanien. I ett av sina sista brev tog kamrat Sneevliet för partiets centralkommitté upp försvaret av Maurín-Nins parti mot mina påstått överdrivna eller för skarpa attacker. Detta förefaller mig inte bara vara omotiverat utan också obegripligt. Kampen med Maurín började inte igår. *Hela* hans politik under revolutionen var till hela sitt väsen nationalistiskt-provinsiell och småborgerligt reaktionär. Jag slog mer än en gång offentligt fast detta faktum, från början av revolutionen och framledes. Även Nin, med den vacklan som är typiskt för honom, bekräftade detta. Programmet för den ”demokratisk-socialistiska” revolutionen är ett legitimt barn av Mauríns anda, det motsvarar i huvudsak en Blums program och inte en Lenins.

Vad Nin anbelangar, visade han sig under hela revolutionen vara en helt passiv dilettant som inte på minsta sätt tänkte på att verkligen delta i masskampen, vinna massorna, leda dem till revolutionen, etc. Han nöjde sig med små artiklar som var mycket kritiska till stalinisterna, socialisterna, etc, vilket i dag är något ganska lättköpt! Under generalstrejkerna i Barcelona skrev han brev till mig om alla tänkbara frågor, utan att ens nämna generalstrejkerna och sin egen roll i dem. Under dessa år utväxlade vi hundratals brev. Jag försökte alltid att få honom att komma med något annat än tomma litterära synpunkter om allt och inget, med praktiska förslag för den revolutionära kampen. Mina konkreta frågor besvarade han alltid med: ”om detta ska jag skriva i mitt nästa brev”. Detta ”nästa brev” kom dock aldrig under dessa år.

Den spanska sektionens största olycka var det faktum att en man med ett namn, med en viss bakgrund och gloria av att vara en stalinismens martyr, stod i dess ledning och hela tiden ledde den i felaktig riktning och förlamade den.

Den storartade Socialistiska ungdomen kom spontant fram till idén om Fjärde internationalen. När vi insisterade på att ägna all uppmärksamhet åt Socialistiska ungdomen fick vi bara ihåliga undanflykter till svar. Nin lade stor vikt vid den spanska sektionens ”oberoende”, dvs. sin egen passivitet, sin egen futtiga politiska bekvämlighet. Han ville inte att hans småskurna dilettantism skulle störas av stora händelser. Den socialdemokratiska ungdomen gick sedan nästan helt över till det stalinistiska lägret. De grabbar som kallade sig bolsjevik-leninister och som tillät detta, eller snarare de som orsakade detta, måste för evigt brännmärkas som revolutionens förrädare.

I det ögonblick då Nins bankrutt blev uppenbar även för hans egna supportrar, förenade han sig med den nationalistiska-katalanska kälkborgaren Maurín, bröt alla förbindelser med oss och förklarade att ”IS förstår ingenting av de spanska angelägenheterna”. I själva verket begriper Nin ingenting av revolutionär politik eller marxism.

Det nya partiet befann sig snart i släptåg på Azaña. Men att om detta faktum säga ”det är bara en liten, tillfällig teknisk valöverenskommelse”, tycks mig vara fullständigt otillåtligt. Partiet undertecknade det eländigaste av alla program, Azañas folkfrontsprogram, och signerade därmed samtidigt också sin egen dödsdom för många år framöver. För vid varje försök att kritisera Folkfronten (och Maurín-Nin gör nu desperata sådana försök) kommer de alltid att få det stereotipa svaret från de borgerliga radikalerna, från socialdemokraterna och från kommunisterna: ”Men har ni inte själva deltagit i skapandet av Folkfronten och undertecknat dess program?” Och om dessa herrar sedan försöker utnyttja den ruttna undanflykten, ”det var bara en teknisk manöver från vårt partis sida” – kommer de bara att göra sig löjliga. Dessa

människor har fullständigt förlamat sig själva, även om de nu oväntat skulle visa en revolutionär vilja, vilket emellertid inte är fallet. De små brott och små förräderier, som under normala tider förblir nästan obemärkta, får stora återverkningar i revolutionära tider. Man bör aldrig glömma att revolutionen skapar speciella akustiska förhållanden. På det hela taget kan jag inte förstå hur det kommer sig att man söker förmildrande omständigheter för de spanska förrädarna, samtidigt som man i *De Nieuwe Fakkel*¹ försöker nedvärdera våra belgiska vänner, som med stort mod kämpar mot den enorma POB-apparaten² och stalinisterna, och har ganska betydande framgångar att uppvisa.

8) I senaste numret av *La Batalla*³ finns en appell från Maurín-Nins parti riktad till våra sydamerikanska sektioner. Appellen är ett försök att gruppera dessa kring det s k ”Partiet för marxistisk enhet” på rent nationell grund. Liksom alla sektioner i London-byrån försöker det spanska ”marxistiska” partiet för förvirring tränga in i Fjärde Internationalens led, splittra dem, etc. Där har du den lilla byrackan som nafsar oss i hälarna. Måste vi inte öppet säga till våra sydamerikanska organisationer, som fortfarande i sina led har SAP-istiska parlamentariker, osv, vari skillnaden mellan oss och London-byrån består och varför Nin bryter med oss i Europa samtidigt som han i Sydamerika vill framstå som den fromma förearen av alla revolutionära krafter? Detta föraktliga hyckleri, som alltid har präglat centrismen, måste skoningslöst avslöjas. Detta skulle i sig räcka för att bevisa den *absoluta nödvändigheten* av våra teser om London-byrån.

9) Frågornas fråga är för närvarande Folkfronten. Vänstercentristerna försöker framställa denna fråga som en taktisk eller t o m en teknisk manöver för att kunna kränga sina varor i skuggan av Folkfronten. I verkligheten är Folkfronten den viktigaste frågan för proletarietets klasstrategi under denna epok. Den erbjuder också det bästa kriteriet på skillnaden mellan bolsjevism och mensjevism. För det glöms ofta bort att det största historiska exemplet på en Folkfront är februarirevolutionen 1917. Från februari till oktober var mensjevikerna och socialistrevolutionärerna, som representerar en mycket bra parallell till ”kommunisterna” och socialdemokraterna, intimt allierade och i permanent koalition med det borgerliga kadetpartiet, tillsammans med vilket de bildade en rad koalitionsregeringar. Folkmajoriteten stod bakom denna folkfront, inklusive arbetarnas, böndernas och soldaternas sovjet. Naturligtvis deltog bolsjevikerna i sovjeterna. Men de gjorde inte den minsta eftergift åt folkfronten. Deras krav var att bryta denna folkfront, att bryta alliansen med kadeterna och skapa en genuin arbetare- och bonderegering.

Alla folkfronter i Europa är bara en blek kopia och ofta en karikatyr av 1917 års ryska folkfront, som när allt kommer omkring hade mycket större skäl att göra anspråk på sin existens, för det var fortfarande en fråga om kamp mot tsarismen och resterna av feodalismen.

Översättning: *Martin Fahlgren*

Till innehållsförteckningen för artikelsamlingen [Trotskij om Spanien](#)

¹ Huvudorgan för Henrik Sneevliets RSAP.

² I samma anda som ”den franska vändningen” hade de belgiska bolsjevik-leninisterna beslutat gå med i det belgiska arbetarpartiet (POB). En minoritet kring Vereeken, politiskt närstående Sneevliet, vägrade att följa detta beslut och fortsatte att organisera sig självständigt i Spartakus-gruppen. Efter det att trotskisterna senare lämnat arbetarpartiet återförenades de två organisationerna i Revolutionära socialistpartiet (RSP).

³ POUM:s huvudorgan